

baptist.dk

3

Nummer 3 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Det handler om
at være tryk?

Mennesker i stedet for mursten

eller historien om bukserne, der begynder at
sidde lidt for stramt...

eller historien om forandringer,
der fryder – men ikke altid...

Mange af os kender til oplevelsen, at bukserne begynder at sidde lidt stramt om livet. Der begynder at være lidt for meget af os – på for lidt plads. Yderste hul i livremmen er nået, og snart er det heller ikke tilstrækkelig længere. En sådan tilstand råber på indsats og forandringer! Dertil var vi i Bethelkirken nået for 4-5 år siden. Men på den fede måde.

Rammerne for vores gudstjenestefejring – primært kirkesalen – var begyndt at stramme om livet. Vi var nået dertil, at vi næsten fyldte salen op hver søndag til gudstjenesten. Dejligt! Eller hvad? For der er jo en bagside af den medalje. Det er en grænse, der er nået. For når man har nået limit for, hvor mange vi kan finde plads til i gudstjenesten, så kan denne følelse melde sig: »Skønt! Nu begynder festen! Nu er målet nået!«

Frække spørgsmål

Heldigvis var der mange i fællesskabet, der satte sig ned og reflekterede lidt over de stramme bukser. Tillod sig selv og andre at stille de frække spørgsmål: Er det her egentlig målet? Er vi tilfredse med det, vi har nået? Hvad fylder mest hos os: glæden over situationen her og nu – eller længslen efter at se endnu flere fra vores by blive budt velkommen i fællesskabet?

Fakta

Flere baptistmenigheder er i gang med forandringsprocesser. Vi har fortalt om Roskilde Baptistmenighed, og i næste nummer fortæller vi om Korskirken i Herlev.

Konklusionen var klar: Nej, vi er ikke tilfredse. Vi vil have rammerne for at kunne se endnu flere i vores kirke. Men hvad så? Skal vi flytte? Skal vi rive ned, bygge nyt, bygge til? Spørgsmålene stod i kø i en periode.

Flere gudstjenester

Efter gode snakke i »Ø-rådet« var konklusionen og beslutningen klar: »Mennesker frem for mursten!« Vi skal blive her på det sted, hvor kirken har været gennem generationer. Lige midt i byens hjerte. Kaste mange millioner efter en om- eller tilbygning var heller ikke lige, hvad vi oplevede som Guds tale til os. Vi så svaret ligge et andet sted: Flere gudstjenester!

Derfor begyndte vi for godt og vel et halv års tid siden med to formiddagsgudstjenester hver søndag! Hvorfor afsluttede jeg den sætning med et udråbstegn? Ja, for mindre kan ikke gøre det. For det har været en beslutning, der på flere måder har gjort noget ved os som fællesskab. Det har været ren anskuelighedsundervisning i forandringsprocesser og hvad forandringer gør ved os. Rent praktisk har det betydet, at vi er gået fra at have en stort set fyldt kirke næsten hver gang til nu at have to gudstjenester, hvor der er

mere albuenum end tidligere. For nogle en rar oplevelse. For andre en bekymring: »Hov, hvor forsvandt festen lige hen?« For nogle en spændende mulighed. For andre et spørgsmålstegn: »Hvordan skaffer vi de nødvendige menneskelige ressourcer til to gudstjenester? Hvordan får vi flere i tjeneste?« For nogle et nødvendigt skridt fremad. For andre en fundering: »Er det et skridt fremad, eller?«

Et skifte i grundlæggende antagelser

Den forandring, vi står i som kirke i disse dage, vil sikkert af sociologer og andre eksperter blive kaldt for et paradigmeskifte. Et skifte i grundlæggende antagelser. Vi befinder os i en bevægelse. Fra at betragte Bethelkirken som en lille menighed

til at se på os selv som en større menighed – en menighed med aktivt vækstpotentiale. Forandringer gør altid noget ved os! Bevægelse i det hele taget gør noget ved os. For det betyder jo, at jeg skal forlade den tryghedszone, jeg så let får bygget op omkring mig selv og min tilværelse.

Det glædelige i denne proces er den fælles beslutning i menigheden, som vi står sammen om: Vi vil ikke være tilfredse med den fest, vi har i dag. Vi tror på en endnu større og bedre fest. Vi vil satse på mennesker. Både de mennesker, vi i dag definerer som Bethelkirken. Og de mennesker fra byen og området, vi endnu ikke ser.

[≡] Lars Midtgaard

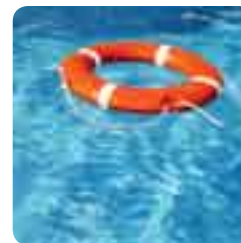
[📷] Niels-Christian Gjerrild

» Konklusionen var klar: Nej, vi er ikke tilfredse. «

Indhold

Det handler om at være tryk?

Forsiden
[📷] Dreamstime

2 Mennesker i stedet for mursten
– eller historien om bukserne, der begynder at sidde lidt for stramt...

5 Den hellige grav og andre oprørende ting...
– leder

6 Hvad koster ægte tryghed?
– om forsikringer

8 Jorden er fuld af Guds herlighed
– Missionsstævne 2011

10 Kunsten at føle sig tryk
– i et generationsperspektiv

12 Hvad finder du din tryghed i?
– Voxpop

14 Vi skal være usårlige
– kronik

17 Desmond Tutus børnebibel
– prøvefamilien

18 Gud har udset sig en krop
– om pinsen

20 Sovende præster
– støtte til uddannelse

22 At bede er at dø en smule...
– af Magnus Malm

23 Er du missionsstævnebaptist?
– Ledelsen skriver

24 Unødig bekymring – eller rettidig omhu
– om baptister og forsikring

26 Munk og terrorceller
– om tryghed i en terrortid

28 Glimt: Regionale møder Døbte og døde

29 Lyslevende og midt iblandt os...
– med studieoplæg

32 Den, der vil frelse sit liv, skal miste det
– interview med Niels Hausgaard

34 På feltbesøg
– i Burundi

36 Lykkelig utryghed
– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madslindholm.dk

Redaktion

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.600

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 1. juli
Nr. 5: 2. september. Deadline 4. juli
Nr. 6: 14. oktober. Deadline 15. august

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Den hellige grav og andre oprørende ting...

Forleden hørte jeg i radioen, at man nu kan købe forsikringer mod at blive skilt og mod, at ens børn klarer sig dårligt i skolen, så de får brug for ekstraundervisning eller måske privatskole. Tænk hvor rart det er! Nu løftes byrden endelig af vores skuldre. Man kan betale sig fra enhver fare og kaste sig ud i det bekymringsfri liv. Der er forsikringer for det hele. Har du noget, du er utryg ved, så står selskaberne på spring for at sælge os en forsikringsordning imod det.

Det handler nemlig om at være tryk – sådan lærte vi det i en reklame engang. At kunne læne sig tilbage i livet og vide, at den hellige grav er vel forvaret. Politikerne har fanget idéen. Der er ingen ende

på den tryghed, de lover os: Tryghed i økonomien, på gaderne, ved grænserne, i arbejdet og i alderdommen. Midlerne, til hvordan de vil nå det, er ganske vist forskellige. Men målet er det samme: Det handler om at være tryk.

Man kunne nogle gange forledes til at tro, at kristendommen er i samme branche: Kom til Jesus og alle dine bekymringer vil forsvinde – det ultimative trykfix. Men er sagen ikke snarere den, at troen lærer os, at den hellige grav netop ikke er vel forvaret? Den er blevet brudt op og alt er forandret. Intet er længere som før, noget helt nyt er på spil. Det må have været enormt utrygt for disciplene ikke at vide, hvad der nu skulle ske, da de

stod der foran den åbne grav. Mon ikke de havde ønsket, der fandtes en forsikringsordning mod genopstande guddomme? Tænk på alt det besvær de så ville have undgået.

I stedet blev de kaldt ud på en vandring, der forandrede deres liv – og vores verden – for altid. En vandring, hvor det ikke handler om at være tryk, men om at have tillid. En verden, hvor vi ikke kan forsikre os mod det hele, men hvor vi kan lære at leve og navigere – også selvom vi ikke har styr på det hele.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Dreamstime

Hvad koster ægte tryghed?

Vi bliver bombarderet med tilbud fra forsikringselskaber, der gerne vil sælge os et trygt liv og en tryk alderdom. Men er forsikringspolicer virkelig den bedste vej til et liv med ægte tryghed? Hvor skal vi gå hen, hvis det ikke er tilfældet? Og hvad koster en forsikringspolice på ægte tryghed?

I en lang årrække har forsikringselskabet TRYG kørt en reklamekampagne med sloganet »Det handler om at være tryk«. Kampagnen har haft stor succes, og danskerne forsikrer sig som aldrig før. Eksempelvis er antallet af sundhedsforsikringer steget med 500% fra 2003 til 2009. Og antallet af forsikringer i pensionsbranchen er steget fra godt otte mio. i 2004 til godt ti mio. i 2009.

I skal bekymre jer!

Det er klart, at et forsikringselskab har interesse i, at folk er bekymrede og føler et behov for tryghed. Det normale svar på, hvordan man bliver tryk, er nemlig ofte økonomiske forhold. Her kan forsikringselskaber for alvor gøre en forskel. En forsikring har nemlig til formål at gøre livet lidt mere overkommeligt, hvis der skulle hænde os noget, vi frygter.

Bliver vi syge, kan en sundhedsforsikring skaffe os hurtig og god behandling. Mister vi vores arbejde, understøtter en arbejdsløshedsforsikring os, mens vi finder nyt arbejde. Kommer vi ud for en ulykke, kan en ulykkesforsikring gøre skaden mindre omvæltende for os. Og skulle det ske (og det gør det jo nok), at vi bliver ældre og uarbejdsdygtige, ja så kan vi lave en pensionsopsparing, der kan sikre os en vis levestandard i alderdommen.

Et trygt liv uden frygt?

Vi har i dag mulighed for at forsikre os mod alverdens problemer. Forsikringerne gør, at det bliver mindre økonomisk risikofyldt at leve. Livet er nemlig fyldt med potentielle ulykker og dårligheder, som kan ramme os økonomisk.

Men er det sandt, at økonomisk stabilitet kan give os tryghed, så vi slipper for bekymringerne og problemerne, hvis uheldet er ude? Kan det virkelig passe,

» Forsikringerne gør, at det bliver mindre økonomisk risikofyldt at leve. «

» Derfor er den bedste forsikringsmand, vi kender, Gud. Og hans policer er tilmed helt gratis. «

at man har en større chance for at leve et trygt liv uden frygt, hvis man investerer i fast ejendom og forsikrer sig mod ulykker? Nej selvfølgelig ikke.

Hvad er ægte tryghed?

Økonomisk stabilitet og økonomisk tryghed – som forsikringer i høj grad er med til at skabe, hvis uheldet er ude – kan da sikkert sagtens gøre livet mere bekvemt. Men ikke uden frygt og med ægte tryghed.

Som Forrest Gump sagde, da han fik at vide, at han har tjent kassen på et »æble«-firma (Apple): »En mindre ting (at bekymre sig om)«. Vise ord fra en mand med en IQ langt under 100. Der er jo rigeligt med andre ting i livet at bekymre sig om end penge.

Økonomisk stabilitet er nemlig langt fra det vigtigste her i livet, hvis man vil føle ægte tryghed. Den dag livets barske realiteter banker på døren, kan et flot hus, en fyldt bankboks eller 100 gode forsikringer ikke hjælpe det mindste. Vi kan tegne en livsforsikring, men gør den det måske lettere at sige farvel til vores allerkæreste? Nej selvfølgelig ikke.

Den eneste, der kan give os ægte tryghed, er Gud. Hans kærlighed – hvad enten vi får den direkte fra ham eller gennem andre – er det eneste, der hjælper, når sorgen og savnet for alvor har sat ind.

Det ægte er gratis

Guds kærlighed er en gratis gave til alle, der vil tage imod den, og den kan give os ægte tryghed. Men selv om Guds kærlighed er gratis, kan du ikke tage imod den uden at forpligte dig på et liv imod strømmen. Et liv, hvor du vender den anden kind til i stedet for at slå igen. Et liv, hvor du tilgiver i stedet for at indkræve. Men skulle det ske – og ja, det gør det – at du ikke lever op til din forpligtelse, kan du alligevel leve i ægte tryghed. For Gud har lovet at være med dig til evig tid – uanset omstændighederne.

Derfor er den bedste forsikringsmand, vi kender, Gud. Og hans policer er tilmed helt gratis.

[≡] Silas Anhøj Soelberg

[📷] iStockphoto

Statistisk kilde:

Forsikring og Pensions hjemmeside

Jorden er fuld af Guds herlighed

Temaet for missionsstævnet 2011 er »Jorden er fuld af Guds herlighed«. Måske kan det synes at være et sært tema, når verden i disse dage genlyder af meldinger om naturkatastrofer, oprør, krise og ustabilitet. Mange mennesker må flygte fra deres hjem og må, som fremmede, forsøge at starte på en frisk. Kaos fylder mere end herlighed, og hvor er lige Gud i alt dette?

Bjergprædikenen starter med at vende alt på hovedet:

I er heldige hvis I er fattige og har fået helligånden. Guds rige tilhører jer

I er heldige hvis I sørger, for I vil blive trøstet.

I er heldige hvis I er små og ubetydelige, for I vil overtage jorden.

Måske er Gud nær midt i kaos og sorg. Måske sender Gud os til hinanden – og hvem sender Han til hvem?

I er heldige hvis I hjælper andre, for I vil selv få hjælp. I er heldige hvis I er uden bagtanker, for I vil se Gud.

Noget ganske særligt

Hvert år bliver missionsstævnet noget særligt. I år vil vi møde kendte og afholdte oplægsholdere på prædikestolene og som undervisere. Teologisk Forum, nedsat af BaptistKirken, har sammensat en spændende undervisningsrække om formiddagene. Der er gospelworkshop de tre første dage i ugen. Der er adskillige kreative aktiviteter. Det vrirler med udfordrende vinkler på mission og efterfølgelse på eftermiddagsseminarerne. Om aftenene er Guds herlighed det overordnede emne. Vi får bl.a. besøg af U Toe Toe, der er præst i Yangon. Han bringer sit budskab og fortæller om, hvordan det er at være præst i en kirke med 1200 medlemmer. Der arrangeres International Café med Daw Thiry Nyo, som er præstekone, ansat hos UNHCR i Bangkok og arbejder med interview og visitering af flygtninge fra bl.a. Myanmar. En del af vore missionærfamilier

vil være til stede under stævnet, og der bliver mulighed for at stille spørgsmål og få svar på, hvordan vi som kirke i Danmark rækker ud til resten af verden.

Eksotisk buffet

Nogle år, har stævnets »menu« bestået af forretter, en hovedret og desserter. I år bliver det i højere grad en buffet af mange eksotiske og danske retter. Samtidig med, at danskere rejser ud i verden, kan vi også opleve, at verden kommer til Danmark. Det giver en helt ny situation og nye muligheder.

Tilmeldingsfolderen er sendt ud til menighederne, men kan også ses på hjemmesiden www.missionsstaevne.dk. Selvom programmet er lagt, kommer der nyt til, så kig forbi hjemmesiden med jævne mellemrum.

Vi drømmer om, at der kommer mange deltagere fra vore nye baptistmenigheder i

Danmark. Vi har brug for at lære hinanden at kende på tværs af nationaliteter, aldre, holdninger og præferencer. Lad os følges ad i vores fælles længsel efter, at det bliver, som Gud vil have.

Det gør vi måske allerbedst ved at slappe af sammen, gå ture sammen, lave mad sammen, børste tænder sammen, synge sammen, tilbede sammen, snakke sammen, være uenige sammen, lytte til hinanden og få øje på Guds herlighed. Vi er gået igennem den åbne dør, vi er gået efter kærligheden og ser nu, at »Jorden er fuld af Guds herlighed«.

For alle aldre

De mindste børn skal møde Rasmus Klump, der lever i en verden, hvor alt er godt, og hvor alle ender med at blive gode venner og spise pandekager. ROCKs tema er Reach Out Christ Kingdom – at række ud er, hvad vi er her for. One siger »Vive la revolution«. Jesus var revolutionær – hvori består vores egen revolution? Liminal bliver flere og flere. Singler, par eller småbørnsfamilier – der er plads i fællesskabet lige midt imellem teenagere og »rigtige« voksne. Hele familien og hele menigheden kan sætte kursen mod

samme sted og lave hvert sit med samme mål. Det giver mening, der rækker langt ud over en uge i sommerferien!

[≡] Annette Læssøe

[📷] Kurt Bøgsted

Collage Ole Steen

Kunsten at føle sig tryk

Man taler oftest om en generationskløft i forbindelse med mennesker med en aldersforskel omkring de 40 - 50 år. **Thomas Willer**, præst i regent i København og uddannet sociolog, har dog en teori om, at også unge mennesker med meget lille aldersforskel oplever en forskel i verdensopfattelsen – og specielt hvordan de opnår tryk og tilværelsen.

Groft sagt kan man sige, at der er to aldersgrupper, som jeg oplever meget tæt på i min hverdag som præst i en forholdsvis ung kirke.

Der er aldersgruppen 15 til 25 år og aldersgruppen 25 til 40. De her tal er selvfølgelig cirka-tal, men jeg mener helt klart, at man kan se en tendens til, at disse to grupper, med noget overlap, ser og oplever verden på to meget forskellige måder. Det er klart, at når man beskriver mennesker i grupper, så bliver det noget karikeret. Jeg

tror dog alligevel, det er vigtigt at sætte ord på disse forskelle, for at vi fortsat kan forstå hinandens udgangspunkter.

Alt er til forhandling

Min generation, de 25- til 40-årige, sætter hele tiden spørgsmålstegn ved nærmest alt i livet. Da vi var små, omkring 1989, oplevede verden blandt andet murens fald. Den begivenhed er på en måde blevet et symbol på, hvordan vi oplever verden. Alle systemer er til forhandling, hvis vi stiller de rigtige spørgsmål. Vi dekonstruerer.

» Tryghed findes i nogle af de svar, andre har satset på. «

Dekonstruktion er et livsvilkår, og vi har til gengæld svært ved at konstruere. Derfor virker det også nærmest uærligt for den her aldersgruppe at give svar på noget. Intet er jo sikkert.

Verden er usikker

Den yngre aldersgruppe, de 15- til 25-årige, var derimod små, da verden oplevede 9/11.

» For min generation er tryghed jo et spørgsmål om at stille spørgsmål. «

11. september 2001 er blevet symbolet på, at det ikke kun er os selv, der har magten til at dekonstruere. Den dag var det en kraft udefra, der stillede spørgsmålstejn ved verdensordenen. Det har sammen med blandt andet finanskrisen givet denne aldersgruppe en oplevelse af, at verden er usikker. De er ikke særligt interesserede i at stille spørgsmål. De søger i stedet svar. Hvordan skal jeg leve mit liv for, at min personlige historie giver mening?

Skab dig selv

I begge aldersgrupper er der altså tale om en individualistisk verdensopfattelse. Du skal selv skabe din egen identitet. For en 30-årig handler selviscenesættelsen om hele tiden at kunne revurdere, dekonstruere og lave om på de store fælles historier. For den unge på 20 skal identitetsskabelsen til gengæld gerne have koblinger til nogle store historier. De ønsker at konstruere en identitet, som er sikker og tryk, fordi verden rundt omkring dem kan dekonstrueres på et øjeblik.

Tryghed i spørgsmål

For min generation er tryghed jo et spørgsmål om at stille spørgsmål. De befinder sig klart bedst i kontekster, hvor de kan få lov til at dekonstruere. Hvis no-

gen i deres omverden sætter meget faste rammer op, skaber det for mange faktisk utryghed. De oplever ikke verden som meget fast og uforanderlig. Derfor virker det ikke autentisk og ærligt på dem, når nogen prøver at få det til at se sådan ud.

Tryghed i svar

Den nye generation vil gerne markere sig for omverdenen. Det handler om at komme frem, om at blive til noget. Hele talent-show-bølgen gør, at de har enormt brug for at skabe sig en historie. Samtidig har de dog også fået at vide, at de skal passe på. Med finanskrisen og terrorisme er alting usikkert, og tryghed findes derfor i nogle af de svar, andre har satset på. De oplever at have brug for afprøvede svar for at kunne skabe den »rigtige« historie for dem.

Kan man sige, at den ene generation er mere tryk end den anden?

Nej, det kan man ikke. Verden flyder for begge de her aldersgrupper. Den ene finder tryghed i at møde verden med spørgsmål, den anden ved at prøve at finde svarene.

[] Thomas Willer og Maria Klarskov

[] Kasper Klarskov og Dreamstime

Hvad finder du din tryghed i?

Intro

Temaet for dette nummer af baptist.dk er »Tryghed«. Vi har derfor været ude og spørge forskellige danske baptister om, hvori deres tryghed består.

Forhåbentlig kan du finde inspiration, udfordring og opmuntring i deres svar, og måske giver disse svar dig lyst til at stille dig selv spørgsmålet: Hvad finder jeg min tryghed i?

Som du kan se af de fire svar, vi har fået, er der basis for mange gode samtaler, når vi taler om tryghed.

God samtale-lyst!

[≡] Maria Klarskov

[📧] Privat

Heine Grünewald, 45 år, Bethelkirken i Aalborg.
Heine arbejder som projektleder.

»Tryghed finder jeg med mine børn. Lige nu er situationen af forskellige årsager utryg, så jeg kan klart mærke at min tryghed der – er utryg.

Tryghed finder jeg hos mine nære venner.

Tryghed har jeg i min tro på Jesus Kristus. Det er vigtigt for mig at få startet dagen med at lægge dagen i Guds hænder og finde opmuntring til dagen. Tryghed finder jeg i Bibelen. Dér får jeg vished for, at jeg er i trygge hænder. Bibelsteder som specielt giver mig tryghed, er Esajas Bog 41,10, Sal mernes Bog 1, Lukasevangeliet 15,31 og Hebærebrevet 11,1

Tryghed finder jeg i musik – jeg har nogle favoritter, jeg søger til, når jeg er utryg: Ginny Owens – If you want me to, Tommy Walker – He knows my Name, samt Casting Crowns – East to West.

De seneste år har jeg været på en rejse ud i at finde trygheden ved Jesus Kristus, og jeg er stadig væk overrasket – men trygheden: Den er der!!«

Katrine Gjerrild, 17 år, Baptistkirken Bornholm.
Katrine går i gymnasiet i Rønne.

»Helt overordnet er tryghed for mig, at jeg kan føle mig tryk i hverdagen. Jeg skal ikke bekymre mig om at kunne føle mig tryk igen i morgen. Jeg er så heldig og privilegeret at bo i et trykt land uden forfølgelse, krig og naturkatastrofer. At kunne blive mødt hver dag og have familie og venner omkring mig gør, at jeg kan føle mig tryk. Det gør mig tryk at tænke på, at jeg har en familie, der altid er der for mig, og en Gud der passer på mig, og som jeg ved, er hos mig altid. Det er tryghed for mig.«

Britt Korsgård, 33 år, regen i København. Britt bor og arbejder i Kenya som facilitator på MS' Globale Platform.

»Når jeg kravler ind under myggenettet, finder jeg tryghed. Udover myg og edderkopper forestiller jeg mig, at myggenettet også holder de vilde elefanter væk, som i desperation er kommet til nabolaget for at søge efter vand. Mit bogmærke er ved Bibelens salme 139: Jeg ved, at jeg aldrig når uden for Guds rækkevidde, om end jeg flyver mod øst på morgenrødens vinger eller rejser mod vest over det store hav.«

Nam Dieu, 48 år, Slagelse Baptistkirke.
Nam bor i Slagelse og er uddannet murer.

»Jeg føler mig tryk, når jeg om morgenen kan gå ud af døren og vide, at Gud er med mig. Jeg starter hver dag med at bede til Gud og takke Ham for min familie og de venner, han har sat mig sammen med. Det at have et arbejde er også noget, der giver mig tryghed. Lige nu er jeg arbejdsløs, og det kan godt være svært. Men jeg ved, at Gud altid passer på mig og min familie. Det giver mig tryghed.«

A hand holding a small globe against a background of a world map and a film strip. The hand is positioned in the lower-left quadrant, with the globe held between the thumb and index finger. The background is a light beige color with a faint world map. A vertical film strip runs along the left edge of the page, showing various frames with text and images. The text 'Vi skal være usårlige' is prominently displayed in the upper right quadrant.

Vi skal være usårlige

*Hvad er
af størst værdi
solen eller en
fireskilling?*

I en tid, hvor vi – trods talemåden – ikke længere skal vælge mellem pest og kolera, fordi begge sygdomme stort set er uddyddet, og i et land, hvor vi lever mere beskyttet end nogensinde, er **bekymringerne** ikke blevet færre. Skyldes det mon, at den, der har mindre og mindre at bekymre sig om, bekymrer sig mere og mere om dette lidet? Det man har kaldt »prinsessen-på-ærten-syndromet«.

Det fortælles, at Søren Kierkegaard engang talte med en kvinde, som lod sig trykke af små hverdagsсорger. »Hvad er af størst værdi solen eller en fireskilling?« spurgte han. »Solen naturligvis« svarede hun overrasket. »Det tror jeg også. Men tag denne fireskilling og hold den op for øjet. Da ser De ikke solen, vel?« Hun gjorde, som han havde bedt om, og måtte indrømme, at mønten helt skjulte solen for hende. »Men er det ikke netop det, De gør? De lader de små bekymringer overskygge alle livets goder og glæder. Forsøg næste gang, når noget ubehageligt eller dårligt møder Dem, at tænke: Mon det ikke bare er en lille mønt, der vil gemme solen for mig!«

Bekymringer tvinger

Jeg tror, vore mange bekymringer er et resultat af, at der er så meget, vi har styr på og magt over, at vi tror, at vi også har magt over liv og død. Så stærk er denne opfat-

Gæsteskrivent
er Ole J. Hartling,
læge og tidl. formand
for Etisk Råd (2003-2007)

telse, at hvis nogen bliver ramt af sygdom eller ulykke, falder det os hurtigt ind, at det nok må skyldes en menneskelig fejl. Er noget blevet overset? Har nogen svigtet? Det er en illusion om, at vi kan komme om ved den menneskelige sårbarhed, blot vi gør os umage nok. »Bekymring og uro med mange ting« var Marthas problem ifølge Lukasevangeliet. Og bekymringer gør livsmod og livsglæde betinget, fordi det ikke frigør, men binder og tvinger.

En illusion

Men det kræver en vedvarende indsats og en kraftanstrengelse at gøre sig usårlig og at fastholde kontrollen over livet. Hvis vi spiser rigtigt, motionerer nok, lader være med at ryge, går til helbredscheck og screeninger og i det hele taget tænker os om, så... ja, så, kan der vist ikke ske os noget ondt. Men, som digteren Søren Ulrik Thomsen engang har sagt: »Uanset hvor meget vi begriber verden, og uanset

» Den, der har mindre og mindre at bekymre sig om, bekymrer sig mere og mere om dette lidet. «

hvor godt vi indretter verden, vil der altid være noget, vi ikke kan fatte. En lidelse, vi ikke kan forstå. En lykke, vi heller ikke kan forstå.«

En »risiko-epidemi«

En opgørelse viser, at inden for den lægevidenskabelige litteratur blev der i slutningen af 1960'erne udgivet ca. 1.000 artikler, som indeholdt ord som »risiko«. I slutningen af 1980'erne var tallet ca. 80.000. Stigningen har været på det nærmeste eksponentiel, og man har talt om en »risiko-epidemi« – en epidemi med hensyn til optagethed af, hvad der kan true.

I USA kan man forære sin kone en helkrops CT-skanning (røntgenundersøgelse) for eksempel i 40 års fødselsdagsgave for lige at være sikker på, at alt stadig er, som det skal være. Det hører den vestlige kultur til at forestille sig, at fuld kontrol og information giver tryghed. Urbefolkningen (aborigines) i Australien ønsker ikke at blive informeret om mulige risici for eksempel ved en operation. For selve dette at omtale komplikationer og ulykker er at påkalde dem. På det punkt er vi ganske sorgløse. Vi skal have besked om, hvad der kan gå galt. I indkaldelser til screening for kræft bliver det næsten altid omtalt,

Vi skal være **usårlige**

» Det er en illusion om, at vi kan komme om ved den menneskelige sårbarhed, blot vi gør os umage nok. «

hvad »livstidsrisikoen« er for at udvikle den sygdom, man vil screene for.

Frygt afstedkommer frygt

Aboriginernes forestilling er, at det onde kan hidkaldes ved at blive nævnt. Men er det blot overtro? Vor tids optagethed af sundhedsfremme betyder samtidig, at vi hele tiden er nødt til at fokusere på, hvad der kan ramme os af sygdom. Og gad vide, om det er sundt og helsebringende, eller om det tværtimod kan være skadeligt. Er det for eksempel sådan, at frygt hos samfundet eller patienten afstedkommer frygt og tvivl hos lægen, som så igen forplanter sig til patienten? I skyggen af denne frygt udvikler den såkaldte defensive medicin sig. Den indebærer, at lægen ordinerer diagnostiske undersøgelser og behandlinger, der delvis eller helt motiveres af frygt for en klage, frygt for at overse en sygelig tilstand, frygt for at foretage et skøn, frygt for ikke at have »facts« at henvise

til, frygt for egen inkompetence, frygt for ikke at have handlemuligheder, frygt for afmagten.

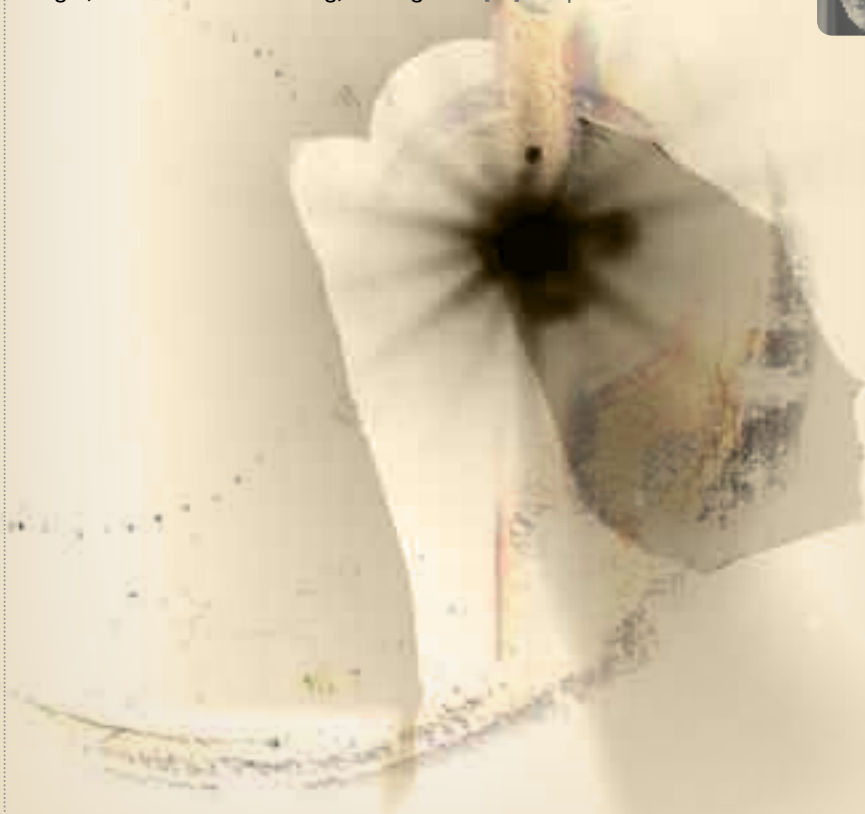
Bekymring, angst og fantasi

Hvad gør bekymringer ved os, og hvad gør vi ved dem? Bekymring, angst og fantasi er overlappende begreber. For at kunne færdes i trafikken, for at være en god bilist, må man have fantasi og så tilpas meget, at man kan forestille sig, hvor og

hvordan noget kan gå galt. Det giver den nødvendige forudseenhed og agtpågivenhed. Men kammer fantasien og forudseenheden over i angst og bekymring, bliver man en usikker, ængstelig og en dårlig, muligvis en farlig bilist. For i det hele taget at kunne færdes i livet gælder denne sammenhæng vel sagtens også.

[] Ole J. Hartling

[] Kasper Klarskov

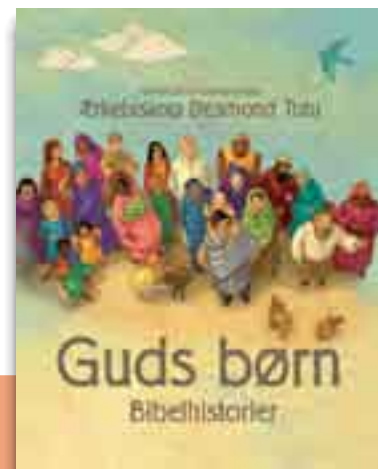
Sengetid er tid til nærvær og ro

I familien Spring er godnat-tiden en tid til at komme ned i gear og være tæt sammen. »Guds Børn« udstråler netop tid og ro til fordybelse. Den har noget på hjerte – nemlig, Guds kærlighed til alle Guds børn.

Familien består af Klara, 3, Laura, 11 måneder, far Jørgen og mor Louise. »Vi synes, at det har været rigtig dejligt at læse i »Guds Børn«. Vi har børnebibler i forvejen, men denne er alligevel speciel,« fortæller Louise Klarskov Spring. »Når pigerne skal i seng, tager vi os tid til at synge sammen eller læse historier. »Guds Børn« er specielt en god bog, fordi billederne er fantastiske.«

Teksten er ikke meget børnevenlig, i hvert fald ikke til små børn, mener familien dog. »Til gengæld er historierne korte nok til at holde Klara fanget, og der er masser at kigge på og snakke om på billederne. Desuden er der også til hver historie en enkel lille bøn omkring historiens tema. Det, har vi syntes, var rigtig godt.«

»Guds Børn« er altså en bog for både store og små børn, fordi teksten ikke er meget barnlig. Men det er faktisk også en børnebibel med noget til de voksne. »For mig er bogen speciel, fordi Desmond Tutu er sådan et specielt menneske,« forklarer Louise. »Hans indledning til bogen viser, at det ikke bare er en hvilken som helst børnebog, du sidder med. Den er skrevet med Guds kærlighed i tankerne.«

Fakta | Guds Børn

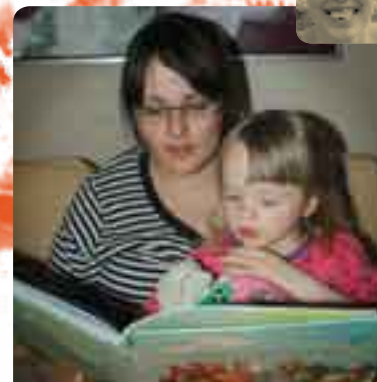
»Guds Børn«. Desmond Tutu har genfortalt 56 udvalgte bibelhistorier fra både Det Gamle og Det Nye Testamente. Illustrationerne er lavet af 20 forskellige kunstnere fra flere forskellige lande. Udgivet af Alfa.

Uddrag fra Desmond Tutus forord:

»Kære Guds barn,
Ved du, at Gud elsker dig?
Bibelen handler om at hver enkelt af os – hver eneste pige og hver eneste dreng – er et helt særligt menneske. Gud siger, at »selv før du blev født, kendte jeg dig.« Gud skabte dig, nøjagtig som du er, for at du kan være din egen unikke og værdifulde gave til verden.«

[≡] Maria Klarskov

[☒] Jørgen Spring

Gud har udset sig en krop

Pinse er historien om mennesker, der er så engagerede, at andre tror, de er stanghamrende Bacardi. Det handler om at blive grebet af noget, der er langt større end os selv, for Gud er på udkig efter en krop, og hans kærlighed er for stor til at holdes hemmelig.

»Da pinsedagen kom« står der i Apostlenes Gerninger, når vi læser historien om pinsen. Det antyder, at pinse ikke bare er en kristen højtid, der begyndte den dag i Jerusalem. Det var allerede pinse før det, for faktisk er pinsen en jødisk højtid, hvor jøderne mindes en ganske særlig begivenhed, der fandt sted 50 dage efter, de var blevet befriet fra et liv som slaver i Ægypten.

Livet som slaver havde været forfærdeligt og deres kamp for frihed lang og dramatisk – den kan du læse om i 2. Mosebog. Den sidste nat før de drog ud af Ægypten, havde hver af de jødiske familier slagtet et lam og delt et måltid, der skulle blive det første påskemåltid. Påske betyder »forbigang«, og lammet blev slagtet og dets blod smurt på dørstolperne, for at døden, der ramte Ægypten, skulle gå forbi de jødiske hjem. På den måde

blev udgangen fra Ægypten for jøderne både en frisættelse fra slaveriet og en frelse fra døden.

En identitet og en aftale

Den brogede og noget forhutlede skare (2. Mosebog 19, 38), der nu tumlede ud af Ægypten, havde ikke noget at vende tilbage til og ingen idé om, hvor de var på vej hen. De havde været slaver, behandlet som mindre end mennesker, og nu skulle de finde en ny identitet og et liv. Efter at have vandret rundt 50 dage i ørkenen kom de til Sinaibjerg, og her viste Gud sig for dem. Her fik de Moseloven, og her indgik de en aftale med Gud om, at de skulle være hans folk, og han skulle være deres Gud. Man kan sige, at det utrolige, der skete på Sinai, var, at Gud gav dem en identitet og en opgave. Han sagde: Nu er I mit folk, og I skal vise verden, hvordan min frelsende kærlighed ser ud... Ved jødernes pinsefest mindes man denne pagtslutning, hvor Gud steg ned på bjerg i ild og torden for at møde sit folk.

De første kristne forstod deres egne oplevelser med Jesus i lyset af den historie, de kendte. De forstod Jesu død og opstandelse i lyset af den jødiske påske, som var historien om frelse fra døden og udfrielse fra slaveriet. Og de forstod

» det utrolige, der skete på Sinai, var, at Gud gav dem en identitet og en opgave. «

» Et sted, hvor
det noget, der er
uendeligt meget
større end os får
kød og blod og
bliver til nogen
– et folk. «

pinsens begivenheder i lyset af historien om den jødiske pagtslutning, hvor Gud kaldte et underkuet og identitetsløst folk til at være sit folk. Et folk med en identitet og en opgave; nemlig at vise verden Guds uendelige kærlighed.

Det sker igen

De har måske netop siddet der i huset i Jerusalem på pinsedagen og fortalt historien om Sinaibjerget og Gud, der steg ned i torden og ild, da huset pludselig blev fyldt af en kraftig vind, og de så tunger af ild på hinandens hoveder. På hebræisk betyder ordet for torden også stemmer, og der står, at luften fyldtes med stemmer, der priser Gud på alle sprog. Denne pinse vælger Gud ikke at møde mennesker på et bjerg, men i dem selv. Endnu engang bliver en broget skare kaldet, for at Guds uendelige kærlighed til skaberværket kan få udtryk. Et forhutlet folk, en sammenskrabning af mennesker, der er blevet frelst ud af døden og sat fri i livet. Det skete dengang i ørkenen uden for Ægypten, og det skete i Jerusalem for 2000 år siden, og det sker i dag – kirken er en fortsættelse af det, Gud har drømt om helt fra starten – et folk der kan vise verden Hans uendelige kærlighed... Et sted, hvor det noget, der er uendeligt meget større

end os, får kød og blod og bliver til nogen – et folk.

Med pinsen er Guds nærvær, Guds nye pagt, som Paulus skriver »...ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd, ikke på tavler af sten, men i hjerter, på tavler af kød og blod.« (2. Korintherbrev 3,3). For Gud har udset sig en krop, som kan udtrykke og udleve Hans kærlighed til verden i dag.

[≡] Maria Klarskov og
Lasse Åbom

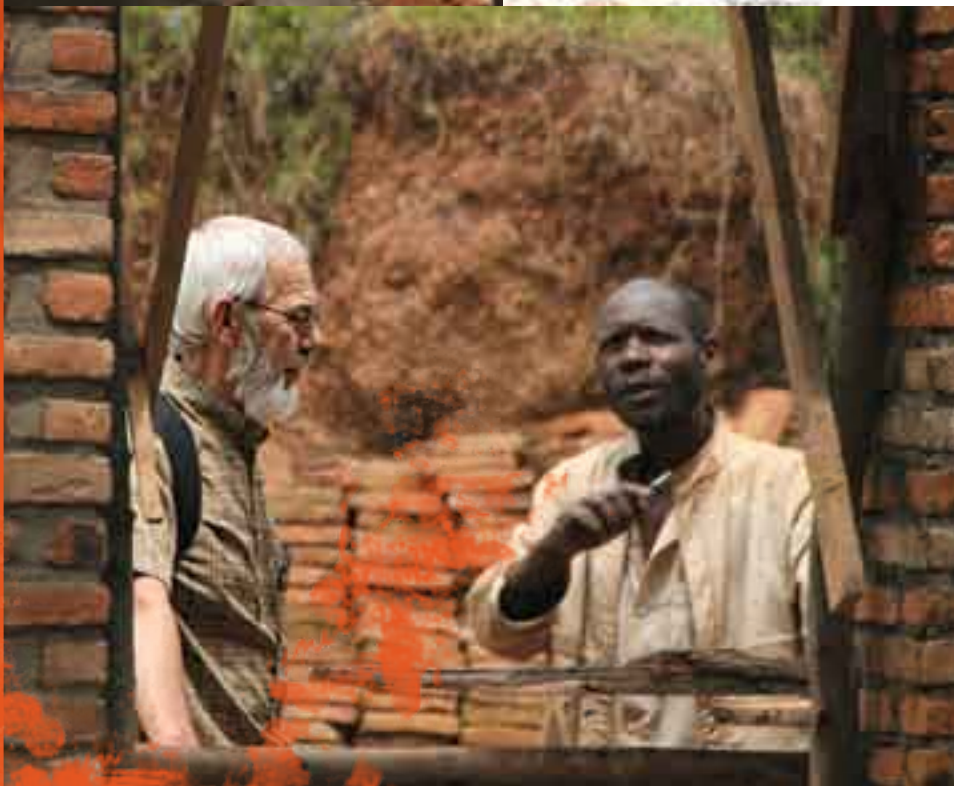

[□] Dreamstime

Fakta | Pinse

Pinse kommer af det græske ord »penta«, som vi kender fra navnet på en femkant, et pentagon. Penta betyder 5 og det hentyder til de 50 dage, der gik mellem påsken og pinsen.

Sovende præster

Niels Christian Nielsen og byggelederen Butoyi i samtale om byggeriet.

Sovesalen med både nye og genbrugte teglsten. Niels Christian giver gode råd.

I Rubura i det nordlige Burundi ligger der en lille uddannelsesinstitution med stor betydning for baptisternes åndsliv i Burundi. Præsternes rolle i kirkerne kan ikke overvurderes, og der er direkte sammenhæng mellem en god præst og væksten i kirken. Derfor har Baptistkirken i Danmark traditionelt støttet uddannelse af præster og evangelister i Burundi.

Vi har sat den nye leder af præsteskolen – Jean Bosco Muconwintore – stævne midt i byggeriet af en ny sovesal til skolen for at tale med ham om hans planer og drømme for baptisterne i Burundi. Sovesalsbyggeriet støttes af danske baptister og den lokale organisation »Food for the Hungry« (FH). Jean Bosco udtrykker som det første sin store taknemmelighed for, at dette byggeri kan realiseres. Det har været et behov og en drøm i mange år.

»Det er en stor gave fra Danmark at få denne nye sovesal. De studerende vil få meget bedre og mere komfortable forhold. Mange tak til Danmark og FH for at bygge sovesalen« siger han. Den gamle sovesal udmærkede sig ved at

» Akut er der et stort behov for at uddanne personer, der kan tage større ansvar. «

være for trang – der var to studerende om hver seng – og så regnede det ind, hver gang en regnbyge passerede over højen i Rubura. Ole Emming har projekteret den nye sovesal, og Niels Christian Nielsen har været projektleder på opgaven sammen med lokale håndværkere, og det er gået rigtigt godt. Niels Christian fortæller:

»Ole havde, inden han tog hjem i efteråret, lavet aftaler med de lokale, så alle vidste, hvad der skulle gøres. Der var hyret folk til at pille den gamle sovesal ned og her kunne man genbruge både mursten og tagsten til den nye bygning«.

Niels Christian regner med, at den nye sovesal – der også indeholder spisesal og anretterrum – er færdig inden udgangen af april. Bygningen er således klar til at tage imod de nuværende studerende, der kommer tilbage fra den menighedspraktik, de har været i siden nytår. De 25 studerende afslutter deres studier til sommer.

Jean Bosco drømmer om med tiden også at få tidssvarende toilet- og bade-faciliteter, ligesom en lagerbygning til fødevarer står på ønskesedlen.

Fremtiden

Til september tager Jean Bosco imod mellem 25 og 30 nye studerende på præsteskolen. Det er planlagt at have to

klasser; en hvor de studerende skal have færdiggjort mindst 6. klasse og en for dem, der har afsluttet 10. klasse. Behovet for præster og evangelister er stadig stort. For tiden er der ca. 50 præster til de knapt 60 menigheder. Derudover er der en række undermenigheder, der ønsker selvstændighed, og det kan først ske, når de har deres egen præst. De nye studerende udvælges nøje i samarbejde med menighederne. Jean Bosco er ude efter folk, der er villige til at tjene og har et stærkt kald til at tjene. Der er få højtuddannede præster i UEFF, og med det stigende uddannelsesniveau generelt i samfundet øges kravet også til præsterne i menighederne. Jean Boscos vision for skolen er således, at skolen en dag bliver akkrediteret som en højere uddannelsesinstitution, der kan tilbyde uddannelse på universitetsniveau. Aktuelt planlægges der at trække på undervisere fra Congo og Rwanda samt diverse gæsteundervisere.

Men akut er der altså et stort behov for at uddanne personer, der kan tage større ansvar i kirken.

Udfordringerne

Jean Bosco fortæller, at præsternes udfordringer i deres tjeneste ofte er relateret til den fattigdom, som kirkerne står midt

i. Mange præster er ligesom deres menighedsmedlemmer selv nødt til at arbejde med landbrug for at opretholde livet. Mange af præsternes uddannelsesniveau er for lavt, hvilket gør det vanskeligt for dem at give sammenhængende forklaringer, når Bibelens ord skal udlægges i forbindelse med evangelisation og undervisning. Endvidere bor mange af præsterne langt væk fra deres menigheder, enten fordi de har deres gårde der, eller deres koner arbejder fx som lærere eller sygeplejersker. Det betyder, at de sjældent besøger menigheden, og det stiller igen større krav til den stedlige evangelist.

Jean Bosco slutter vores samtale af med at gentage takken for støtten til både den nye sovesal og til præsteskolen generelt og tilføjer, at han drømmer om at realisere et projekt med både køer og en bil til skolen, således at de kan tjene flere penge og selv stå for mere af skolens drift.

[≡][□] Morten Kofoed

Under mandeltræet

Under mandeltræet kalder den svenske teolog Magnus Malm sin bog, som består af personlige refleksioner om livet og troen. Bogen, der har undertitlen *Notater om det indre liv*, er skrevet som tanker, indfald og overvejelser, der ofte har afsæt i bibeltekster.

Magnus Malm arbejder i den svenske kirke med retræter og åndelig vejledning. Bogen *Under mandeltræet* er udgivet på dansk i 2003 på forlaget Boedal.

AT BEDE ER AT DØ EN SMULE...

- Du søger Gud for at finde ham. Du burde snarere søge ham for at fortabe dig i ham.
- Gud er ikke et fast punkt, som du kan organisere dit liv ud fra. Han kalder dig til sig i en storm af tryghed.
- Afmagten viger ikke ved, at du »får mere kraft«. I stedet handler det om, at du må gå over tærsklen til din inderste afgrund: frit fald i en urokkelighed, du hidtil ikke havde forestillet dig.
- Hvilke skjulte fæstningsværker holder dig tilbage og svarer med angst, når du vil overgive dig til Gud? Bliv stående ved smertegrænsen, indtil den giver efter.
- Du går ikke længere eftertænksomt og velplanlagt mod fremtiden. Den strømmer dig i møde, i en favn, som aldrig løber tør.

Salmernes Bog 11,3-4

[i] iStockphoto

Er du missionsstævnebaptist?

Tiden nærmer sig for BaptistKirkens store sommerfest. Tilmeldingen til missionsstævnet i Mariager 2011 har været i gang længe. For mange er deltagelse en helt selvfølgelig del af sommerens glæder: Forventning om sommerdage med vitaminer for hjerte og hjerne og møder med gamle og nye venner er hvert år en vigtig del af den mentale forberedelse til stævnet. Vi ved, at stævneudvalget i videst muligt omfang har taget hensyn til de tilbagemeldinger, deltagerne på sidste års stævne gav dem.

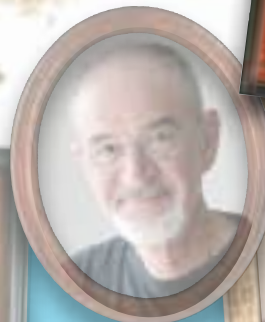
Vigende deltagerantal og et voksende underskud tvang sidste år ledelsen til at overveje fremtiden for missionsstævnet. Vi valgte at lægge disse overvejelser åbent frem og samtidig skitsere nogle mulige alternativer. Reaktionen var klar: At forestille sig et tilsvarende arrangement i andre rammer var næsten umuligt. Det er derfor meget glædeligt, at det er lykkedes at få strammet op på omkostningerne og samtidig få sammensat et bredt og spændende program, der tilgodeser manges ønsker. Vi kan endda fortsat mødes på det sted, vi har fundet velegnet i så mange år.

Missionsstævnebaptister, hvad er det for nogen? Er der andre slags baptister? Vi er ca. 5000 medlemmer i Baptistkirken i Dan-

mark (plus børn, unge og tilknyttede venner). Er det tilfredsstillende, at vi kan mønstre 1/5 af disse ved den store, årlige familiefest? Hvis ikke, var det måske på tide, at mange flere lod 2011 være året, hvor de gjorde sig klart, om de faktisk også inderst inde er en slags »missionsstævnebaptist«.

Årets tema: Jorden er fuld af Guds herlighed, giver os et dejligt løfte om, inspiration til den fortsatte fælles vandring mod drømmen om at Guds kærlighed, nåde og retfærdighed en dag vil fylde hele jorden, og at Danmarks baptister også er med på den vandring. En fests succes afhænger ikke blot af arrangørerne, men i høj grad også af deltageres engagement. Ses vi i Mariager?

[≡] Anita Lindholst

Unødig bekymring – eller rettidig omhu?

Forsikringselskaberne kappes om at sikre vores tryghed. Men hvor sikker er en forsikring, når det gælder tryghed? Hvordan opnår vi tryghed? Det diskuterer vi ikke i dag. Vi forsikrer os – og tror, at alt er i orden. Sådan har det ikke altid været.

Bekymringer kender vi alle. De viser sig i en nervøs jagt efter at sikre vores liv. Vi bekymrer os for »mange ting«: Helbred, penge, tøj og karriere¹. Og bekymringer har det med at vokse. De tilfredsstilles aldrig. Kilden til bekymringerne springer under os – ganske af sig selv. Det synes at være et grundvilkår.

For at komme bekymringerne i forkøbet prøver vi at sikre os selv. Vi forsøger at skabe tryghed omkring os. Og længe efter,

at vi er døde og borte, vil vi sikre vores kære. Vi gør det uden at blinke ved at forsikre os: Så længe vi lever, sikrer vi os med kapital- og rateforsikringer. Efter vi er begravet, prøver vi at sikre vores kære gennem livsforsikringer og bankkonti. Men bærer vi os klogt ad?

At handle klogt

Hvis vi spørger de kilder, der skaber vores tro, hører vi om en anden vej til tryghed.

Læg al din uro, læg al bekymring,
for i Guds nærhed mangler du intet.
Læg al din uro, læg al bekymring: Du har alt i Gud!

Sang fra Taizé, ca. 2000

Her overvindes bekymringer på en anden måde. De er mistro til Guds forsyn. Og vi kan ikke ved nok så megen fremsynet planlægning og uro sikre vort liv. At leve bekymret er ikke kun at leve troløst. Bekymringer er overflødige: Gud har vort liv i sin hånd. Han sørger for os i sin omsorg.

Jesus viser os en vej ud af bekymringerne. Imod bekymringer for de »mange ting« peger han på »det ene fornødne«. Han opfordrer os til at investere i Guds rige som vores første prioritet. Og han lover, at hvis vi gør dét, så får vi alt det andet i tilgift². At investere i Guds rige er at handle klogt. Den, der prioriterer anderledes, kalder han en »dåre« – vi er tåber og tosser!³

Tror vi på evangeliet?

Alt det hører vi om søndagen, når vi lytter til »gode nyheder« om at leve ubekymret og uden frygt for fremtiden. Vi synger om at lægge al uro fra os, fordi vi intet mangler i Guds nærhed. Vi takker Gud,

Tak, Herre, i dine arme er jeg sikker!

Når du holder mig, har jeg intet at frygte.

Jeg véd intet om fremtiden, men jeg stoler på dig.

Bøn af Frans af Assisi, ca. 1200

fordi vi er sikre, når det er hans arme, der omslutter os. Vi bekender, at vi intet véd om fremtiden, men vi stoler på ham. Hvordan passer vores kirkelighed til den virkelighed, vi møder mandag morgen? Som øst til vest! Men det bekymrer os tilsyneladende ikke!

For 140 år siden

De gamle diskuterede dette¹: Er det rigtigt af kristne at slutte sig til livsforsikringsselskaber, spurgte de. Samtalen delte dem i tre grupper. Først den klassiske: »Man bør ikke forsikre sig i noget assuranceselskab, men forlade sig på Gud«. Det er »ikke Guds vilje, at man skal sørge for sin familie ved at indtræde i ugudelige selskaber«.

Andre var åbne overfor de nye muligheder: »Sådanne selskaber er en slags sparebøsser, hvori forældre kunne samle til deres børn«. Derfor er de gavnlige, og »under visse forhold kan det være ønskeligt at forsikre hos dem«. Det synspunkt kunne nogle begrunde hos Paulus: »Den, der ikke sørger for sine egne, og særlig for sin egen husstand, har fornægtet troen og er værre end en vantro«².

En havde allerede gjort erfaringer: »Man bliver undertiden bedraget ved disse selskaber. Vi får ikke den hjælp, vi burde have«! Så er det godt med endnu en

mulighed: »Står vi i en kristen menighed og ser vore fattige søskende lide nød, og vi ikke hjælper dem, så står det dårligt til med os«. Men at gøre det solidariske fællesskab til garant for tryghed faldt dog ikke i god jord: »Mit hus er assured for 2400 rigsdaler; hvis det nu brændte, vil menigheden vel ikke give mig, hvad jeg har mistet?«

Hvad præges vi af?

Konklusionen i 1872 blev, at man »skal handle efter sin overbevisning og lade andre handle efter deres«. Men det stiller os et spørgsmål: Hvad har mest fat i vores overbevisning? Er det evangeliets løfte? Er det forsikringskulturen, vi lever i? Eller kan vi stole på fællesskabet?

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Flickr Ben McLeod

1 Se evangelierne hos Lukas 10:41 og hos Mattæus 6:31

2 Mattæus 6:33

3 Mattæus 7:24-27

4 Se De danske Baptistmenigheders For- enings-Konferents, 1872, s. 29-32

5 Første brev til Timotheus 5:8

Munk og terrorceller

Om tryghed i en terrortid

Himlen er blå. Foran mig på fortovet går et par og peger på bygningen, der ligger længere fremme. Det er Prismet i Aarhus. En høj bygning – en skyskraber efter danske forhold – som med sin mørke glassfacade hæver sig over byen og reflekterer efterårssolen.

De to foran mig taler om, hvordan det ville være, hvis et fly pludselig satte kurs imod Prismet.

Terrortruslen

Vi er i midten af september 2001, og det er kun få dage siden, at to fly ramte World Trade Center og skabte en ny verdensorden.

I dagene efter 9/11 blev terrortruslen markant. Så markant, at der på fortovet i Jyllands hovedstad spekuleredes i, om Prismet kunne være et nyt mål.

Truslen var mærkeligt diffus. Verden havde endnu ikke bestemt, hvem der var skurken, og når det ikke er klart, hvem der er ven og hvem, der er fjende, er utrygheden konstant og uhåndterbar.

Munk

Jeg studerede på det tidspunkt i Aarhus, og gik derfor dagligt på fortovet, hvorfra jeg hørte samtalen om Prismet. På samme tidspunkt havde Per Stig Møller netop ud-

givet sin roste biografi om digterpræsten Kaj Munk, og bogen, der slet og ret bærer navnet *Munk*, var min pendler-litteratur, når jeg sidst på dagen tog toget retur til Aalborg.

Vedersøpræstens flammende modstandskamp var en underlig aktuell betretning midt i en verden, hvor støvet fra tårnene knapt nok havde lagt sig.

I det efterår hørte de fleste af os for første gang om Al-Qaeda, der betyder »grundlaget« eller »basen«. Og gradvist blev det klart, at Osama bin Laden tilsyneladende var fjenden. Vi lærte ord som masseødelæggelsesvåben og terrorcelle, og vi forstod, at den vestlige verden var i krig: I krig mod terror.

Krigens ansigter

Skønt krigen mod terror for mange føltes lige så tåget som støvskyerne fra de kollapsede tårne, blev der hurtigt sat ansigter på: Saddam. Bin Laden. Og på den anden side af skudlinjen USA's George W. Bush, Storbritanniens Tony Blair. Og ikke at forglemme Danmarks Anders Fogh Rasmussen.

» Verden havde endnu ikke bestemt, hvem der var skurken. «

» I mødet med Gud kunne den svage finde styrke og den utrygge tryghed. «

På den måde blev krigen mod terror hurtigt personificeret og måske på den måde lettere at forholde sig til end en diffus kamp imod en islamistisk organisation, hvis navn vi stadig døjer med at stave.

Den stærke mand

Med krigens persongalleri blev krigen også en kamp imellem de stærke mænd. Et fænomen, der 50 år tidligere på Vedersø Præstegård havde inspireret Kaj Munk.

Den stærke mand fascinerede Munk: Karismaen, lederskabet, den, der kunne få ting til at ske. Munk var betaget af såvel Hitler som Mussolini, men tog siden hen afstand fra deres holdninger og handlinger. Men livet igennem bevarede Munk fascinationen af den stærke mand; lederen, ja, endog diktatoren.

Måske er det ikke tilfældigt, at adoptivbarnet Munk søgte efter det stærke lederskab. Han mistede begge forældre tidligt, og Munks ønske om den stærke leder er måske blot synonymt med ønsket om en beskyttende fader – en tryk base.

9/11

F

Den stærke mand, som Munk fandt sin tryghed hos, var imidlertid ikke en politisk skikkelse, men derimod Gud. I sin samtid vakte Munks bogstavelige kristendom opsigt, men for præsten, dramatikeren og digteren Munk gav det mening: I mødet med Gud kunne den svage finde styrke og den utrygge tryghed.

Livet får det sidste ord

Derfor var det intenst at møde Munk, mens filmklippet af flyene, der borede sig ind som kiler i tvillingetårnene, blev vist igen og igen. Skønt Munks kamp var en anden, pegede han på, at kamp kan kæmpes med ord. Pacifist var han næppe, men hans ammunition var ikke granater eller kugler, men derimod ånd og ord.

At hans ord til sidst blev besvaret med kugler, gør blot hans pointe endnu klarere. For i mødet med Ordet – den Gud, som var omdrejningspunkt bag alle Munks sætninger – fandt Munk også trygheden i, at døden ikke får det sidste ord. Det gør derimod livet.

[≡] Mads Lindholm

[📺] Dreamstime

Glimt om regionale møder

Mindst 50 kopper kaffe og dertilhørende kage – kombineret med et lokale fyldt med snakkelystne baptister – var rammen for et af BaptistKirkens regionale møder i Vaarst i marts 2011. På programmet stod samtaler om vision og mission for BaptistKirken. Ni menigheder var repræsenterede, og efter Lone Møller-Hansens

glimrende indledning og oplæg startede den egentlige samtale om vores kirkesamfunds fælles kald.

Selvom vi som menigheder er forskellige, selvom vores udtryk, og måske også vores teologi, varierer fra menighed til menighed, så har vi fælles træk. Næsten alle grupper nævnte visionen om at være åbne, kristuscentrerede fællesskaber, der hver især er engagerede i vore nærmiljøer og de mennesker, der bor i vore områder. Samtalen flød frit og i en positiv ånd, hvor også BaptistKirkens stemme i samfundsdebatten og vort internationale engagement blev vendt rundt om bordene.

Fandt vi en fælles vision denne aften i Vaarst? Næppe. For BaptistKirkens vision skal ikke kun formes af 50 medlemmer af ni menigheder – men af alle, der føler, at Baptistkirken i Danmark er deres åndelige hjem. Men vi kunne forlade Vaarst opmuntrede over, at det ikke kun er kaffen og kagen, der binder os sammen.

[≡] Andreas Højmark Andersen [□] Bendt Hansen

Døbte

Bethelkirken

02.01.2011: *Finn Daugaard*, f. 12.04.1961

Holstebro

05.12.2010: *Rebekka Christensen*, f. 30.09.1995

Vrå

20.03.2011: *Iben Kragh*, f. 03.01.1999

20.03.2011: *Lene M. Glistrup*, f. 05.04.1966

Døde

Bethelkirken

Johan Christensen, født 18.04.1925,

døbt i Vejle 16.12.1945, døde 25.02.2011

Give

Ruth Nielsen, født 23.06.1920, døbt i Givskud

12.02.1933, døde 12.02.2011

Købnerkirken

Carl Christian Olsen, født 22.05.1919,

døbt i Salemskapellet, Amager 18.02.1934,

døde 04.03.2011

Odense

Børge Andersen, født 24.03.1935,

døbt i Odense 31.05.1953, døde 08.03.2011

Pandrup

Margrete Kjeldgaard Gaarden, født 25.04.1920,

døbt i Pandrup 12.02.1933, døde 27.02.2011

BaptistKirken Sydjylland

Johannes Hermannsen, født 04.04.1927,

døbt i Rødekro 01.03.1959, døde 31.01.2011

Helene Elisabeth Minck, født 31.01.1924, døbt i

Kappeln, Tyskland 28.05.1933, døde 24.02.2011

Roskilde

Bodil Rasmussen, født 19.02.1916,

døbt i Roskilde 13.03.1938, døde 13.02.2011

Elmer Nielsen, født 17.09.1917,

døbt i Hjørring 13.04.1941, døde 06.03.2011

Østervrå Baptistmenighed

Aslaug Lilly Henriksen født Johansen,

født 22.06.1918, døbt i Tårs 31.03.2002,

døde 26.02.2011

Kurt Christian Simonsen, født 30.09.1943,

døbt i Østervrå 06.08.1961, døde 26.02.2011

Århus

Tekla Isaksen, født 11.12.1919,

døbt i Jetsmark 09.02.1936, døde 26.02.2011

Lyslevende og midt iblandt os...

Når murene falder, og utrygheden rammer os, behøver vi ikke være bange. Det er ikke ukendt land for den troende at være midt i en utryk verden. Måske er det netop troens rolle at hive slumretæppet af os og rykke os ud af vores faste forestillinger. For i troen møder vi Gud, lyslevende og midt iblandt os.

Religion på lurfødder

Der findes en gammel jødisk legende om tiden, inden Abraham drog på sin store vandring væk fra sit hjem i Kaldæa til det land, Gud havde lovet ham.

Det fortælles, at natten inden han rejste, gik han ind i sin fars tempelrum, hvor alle husguderne stod. Han tog en økse og smadrede dem alle sammen på nær en enkelt, som han stillede øksen op ad. Næste →

Lyslevende og midt blandt os...

» Den gud, man selv har lavet, ham har man selv magten over. «

Så spurgte Abraham: »Hvorfor bøjer du så knæ for ham?«

Den gud, vi ikke ser

I modsætning til faderens lerguder er Abrahams gud den gud, man ikke laver billeder af. Han kan ikke rummes i nogen statue, om den så er lavet af træ, ler eller guld. Det betyder ikke, at han er mindre virkelig end de andre guder – tværtimod. Det, Abraham har forstået, er, at han er *mere* virkelig. Han er endda så virkelig, at Abraham kan have et levende forhold til ham, diskutere og argumentere med ham og følge ham på sin vandring – hele livet. Det bliver netop dette, der adskiller Abrahams efterkommere fra alle andre troende: De gør sig ikke noget billede af gud. For den gud, man selv har lavet, ham har man selv magten over. Men den gud, Abraham viser os, er noget helt andet. Ham er der ingen, der har magten over – han er lyslevende og midt blandt os, hvorfor skulle vi så behøve at gøre os billeder af ham?

Den nemmere gud?

Men det er jo meget nemmere med en gud, vi kan kontrollere. Én vi kan danse om, når vi har lyst til det. Én vi kan bære

morgen, da Abrahams far, Tera, stod op og gik ind i sit tempelrum for at bede, opdagede han ulykken: Alle guderne lå smadrede for hans fødder, og jorden var oversået med splintret træ og smadrede lerklumper. Han jamrede og klagede, for

det kunne kun tolkes som et dårligt tegn. Abraham gik ind til ham, pegede på den ene tilbageblevne husgud og sagde: »Det må være ham dér, der har gjort det.« Men faderen svarede: »Nej det kan det umuligt være, for ham dér, ham har jeg selv lavet.«

med os, når vi går videre, og én vi kan pakke af vejen, når den ikke lige passer ind i arrangementet. Det fandt Abrahams efterkommere også ud af på et tidspunkt – de forsøgte at støbe guden ind i en form, de lettere kunne forholde sig til. En form de kunne være trygge ved: En guldkalv – den bider jo ingen!

Men hver gang, de prøvede at indfange guden, undslap han dem, som en tanke, man aldrig helt fanger, et stykke sæbe, man aldrig helt får hold på. Sådan er det med Gud. Vi vil så gerne have styr på ham, læse ham og vide hvem han er, så vi kan fastholde ham. Men en gud, man har dissekeret til ukendelighed, er ikke en levende gud. Det er måske det grundbillede, vi får af Gud i bibelen: En levende gud, der kaster sig ind i verden, helt anderledes end vi havde troet.

Det eneste billede

For det eneste billede, der nogensinde er gjort af den gud, Abraham troede på, kom til os en dag, vi mindst havde ventet det. I

» En guldkalv
– den bider jo ingen! «

den form, vi mindst havde ventet det, kom han til os. Som et helt almindeligt menneske i en helt almindelig tid, kom han til os. Han kom og forstyrrede vores fred, kaldte os ud af vores daglige trummerum for at vise os en helt anden og meget større virkelighed. Den gud, vi møder i Jesus, er en urovækkende gud – ikke fordi han er skræmmende, men fordi han er anderledes, end vi havde troet, og fordi han vil noget helt andet, end vi havde troet. Det er ikke en gud, vi kan bruge til at opbygge vores egen lille trygge og uforstyrrede verden, men det er en gud, der forstyrrer vores verden. Det kan godt være, han ikke giver tryghed, men det er en gud, vi kan have tillid til. Tillid til at han aldrig slipper os, tillid til at han aldrig holder op med at virke for det bedste. Tillid til at hans kærlighed og hans styrke alligevel er nok, lyslevende og midt iblandt os, som han er.

[] Ole Lundegaard og
Lasse Åbom

[] Dreamstime
Collage: Ole Steen

Spørgsmål til eftertanke eller gruppesamtale:

Hvordan passer artiklens billede af Gud, med det billede du ellers har af Gud?

»Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem og dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud.« (2. Mosebog 20, 4-5) – Hvordan forstår du dette bud i lyset af det, du lige har læst?

Hvordan laver du falske billeder af Gud i dag? Er der noget, du skal være særlig opmærksom på eller overveje at lave om på i den kommende tid?

Læs mere:

1. Mosebog kap. 18,
2. Mosebog kap. 32,
Lukasevangeliet kap. 12, 49-53

»Den, der vil frelse sit liv, skal miste det«

Niels Hausgaard tager imod i arbejdstøjet på gården ved Hundelevej i Nordjylland. Han er netop kommet hjem fra turné, passer sine 40 heste samtidig med at han arbejder på noget teater. Interviewet er blevet til i hast, selvom vi havde taget langt tilløb. 10 minutter, så kørte jeg ind på perlegruset på gårdspladsen.

»Tryghed? Jeg får det dårligt, hver gang jeg ser reklamerne fra forsikringselskaberne. Vi ser to ældre trygge mennesker. Det liv vil jeg godtnok ikke ha'. Der er kun en gradsforskel til døden. Det er uspændende. Nu er det til et kirkeblad – så passer citatet: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det,« vel godt, ikke?»

Tryghed skal du gives

»Tryghed er ikke noget, man kan købe, eller noget man kan ta'. Det er præcis som kærlighed, noget man må få. Hvis ikke man får det som barn, bliver det meget svært! Man kan ikke bebrejde folk, der ikke er trygge. Hvis de aldrig har fået tryghed, kan de jo ikke gøre for det.«

Niels ved det fra sin egen barndom. »Jeg voksede op i et meget religiøst fun-

damentalistisk hjem, men jeg fik også megen tryghed og kærlighed. Jeg måtte gøre oprør og så kom jeg på børnehjem. Hver gang jeg ser en mand som Simon Ammitzbøll, der siger, at »alle har et personligt, frit valg«, så ser jeg ansigterne på drengene fra børnehjemmet foran mig og siger »Frederik... Gunnar... havde du noget valg?« De havde ikke fået nogen tryghed, og derfor søgte de alt, der virkede som en autoritet. Det er præcis som med heste. Hvis man på en god måde vil bestemme over dem, så vil de gøre alt for dig.«

Gud og Bøhmanden

Han tænker tilbage på forstanderen på Himmelbjerggård, hvor han var, Jørgen Torpe. Og på Mac'en finder han en radioklassiker, hvor man hører samtaler med Torpe. »Han var en stor mand, dybtliggende øjne. En mand man normalt ville være bange for. Men det var vi ikke. Når vi havde været på springtur, så fik vi tidligere klø. Torpe, han stod i døren, når vi kom hjem og sagde »Nå, har I haft en god tur?« Så gjorde man ikke det mere... det var jo ikke spændende.

» Vi kan alle sammen til enhver tid pege på, hvem der har givet os styrke og tryghed i livet. «

Vi kan alle sammen til enhver tid pege på, hvem der har givet os styrke og tryghed i livet.«

Niels' baggrund fornægter sig ikke. Han taler gerne om Gud, men nok ikke sådan som hans indremissionske forældre ville det. Han husker faderen sige: »Du skal fange din forstand under troens lydighed.« »Jeg forstod ikke, hvad det betød, men jeg vidste tidligt, at det ville jeg altså ikke. Det var som om grænsen mellem Gud og Bøhmanden var udflydende. Og det er synd for både Gud og Bøhmanden. Ham kan man jo ikke være tryg ved. Han ligger jo under sengen...«

Den kollektive dumhed

Hvad skal vi så gøre ved utrygheden?

»Det er nemmere at sige, hvad vi ikke skal:«

Om forældre, der ikke tør markere deres holdninger: »De unge mennesker bliver jo snydt. Ungerne har ikke noget at gøre oprør mod og noget reelt at tage med sig.«

Om systemet: »Vi må ikke gøre mennesker marginaliserede og til klienter.« Det, der kan gøre Niels utryg, er »den kollektive dumhed«.

»Nu kom vi af med smagsdommerne. I stedet har vi fået seertal og opinionsmå-

linger og så bliver det laveste fællesnævner. Det er dumt. Vi går efter det, der er billigst, hvor vi kan spare mest og sende udlændinge ud af landet. Jeg går og venter på et nyt ungdomsoprør. Vi skal igen turde gå efter det, der er ædelt og rigtigt.«

Spejderne

»Det eneste reelle fællesskab er et arbejdsfællesskab, hvor der er behov for alle. Vi kan ikke skrue tiden tilbage, men vi må skabe nogle nye arbejdsfællesskaber. Måske har spejderbevægelsen noget væsentligt at give her. Jeg kan ikke lide uniformerne og konkurrence-mentaliteten. Men jeg kan godt lide ideen bag. Den skal måske bare omformuleres.«

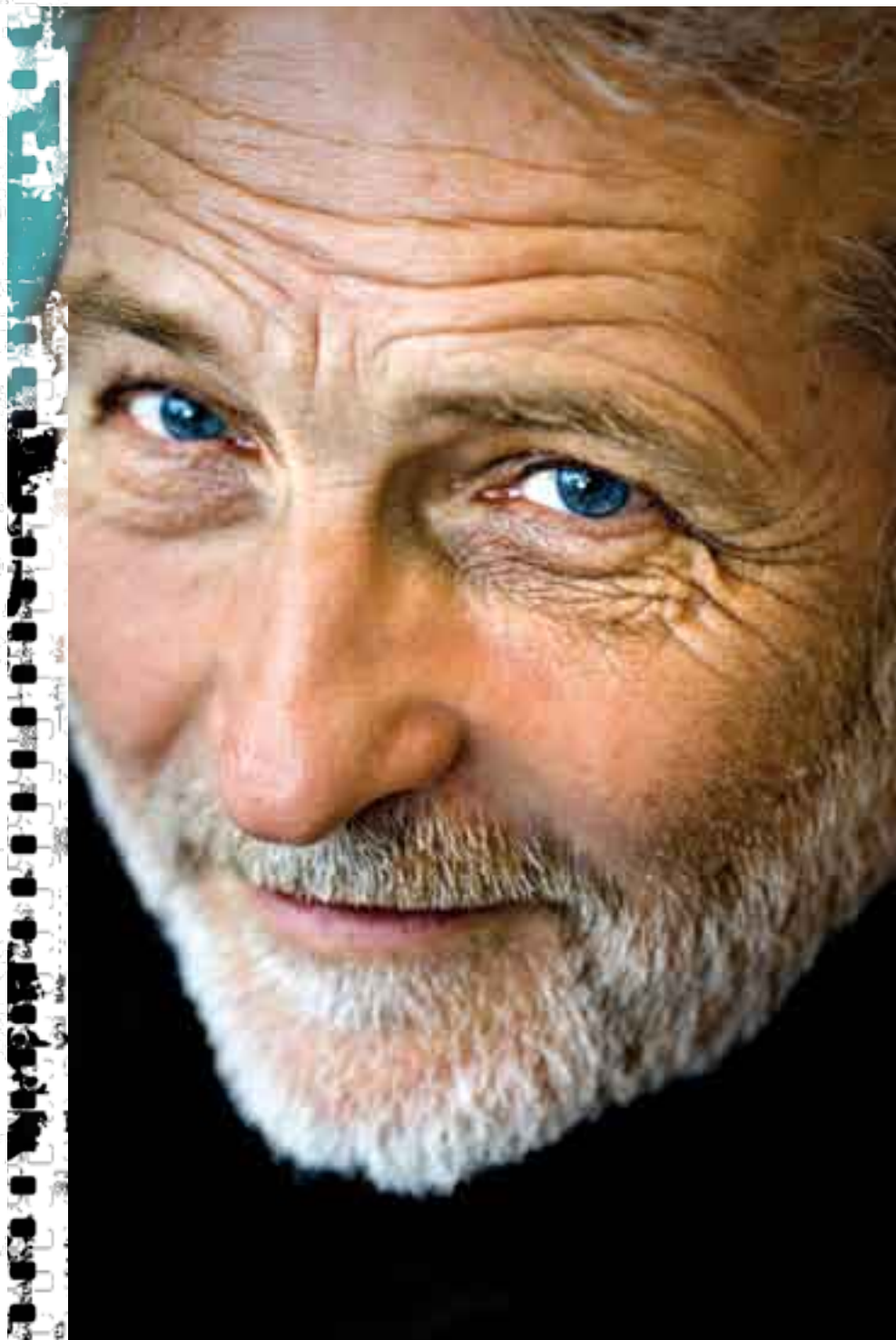
Svarene får man aldrig fra Niels. Han stiller bare flere spørgsmål. Lidt ligesom Jesus...

»Vil du se interviewet, før det går i trykken,« spørger jeg på vej ud af døren. Vel vidende at med den besværlige kommunikationsgang via hans manager bliver det svært at nå.

»Nej,« svarer han. »Det er jeg helt tryk ved!«

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] TP Production

På feltbesøg i Burundi

Kvinder i landboforening arbejder sammen om landbrugsaktiviteter – Gitega Provinsen

Baptistkirken i Danmark har siden august 2007 haft et større projekt, kaldet **Dutabarane**, til forebyggelse af spredning af hiv og aids samt omsorg for familier ramt af hiv og aids. Projektet hjælper direkte eller indirekte mere end 200.000 mennesker, der har hiv og aids tæt inde på livet. Projektet er menighedscentreret og aktiviteterne udgår således fra de lokale kirker og rækker ud i lokalsamfundet. Der fokuseres på at forebygge blandt unge, ligesom udsatte børn og personer med aids i udbrud hjælpes gennem omsorgsgrupper. 2009 blev der suppleret med et mikrofinansprojekt, der skal etablere mere end 1.500 låne- og sparegrupper. Når projekterne afsluttes forventes det at forlænge dem med nye offentlige bevillinger for at hjælpe endnu flere.

I marts besøgte jeg nogle af aktiviteterne i felten i Burundi, og det var en god oplevelse at se, hvordan kirkerne har taget projekterne til sig, og tale med dem om, hvad det betyder for en lokal kirke, at de kan række ud til folk i nød. Og række ud til andre end blot deres medlemmer. Vi besøgte bl.a. en metodistkirke i Gitega-provinsen og får en snak med præsten, de unge, samt omsorgsgruppen og rigtig mange af de udsatte børn, der støttes i kirkens arbejde. I kirken er fem unge ble-

vet uddannet til at træne andre unge i programmet »Vælg Livet«, der er et målrettet kursus for unge om, hvordan man undgår hiv-smitte, og hvordan man kan hjælpe personer, der allerede er blevet smittet. Kurset giver ligeledes bud på, hvordan man kan leve sit liv i et bibelsk perspektiv. I kirken har man ikke blot undervist sine egne unge, men også rakt ud til andre.

Større åbenhed

Både præsten og de unge selv fortæller, at der nu er der en større åbenhed til at tale om hiv og aids og sex. Mange har ændret adfærd og fået et bedre liv, og folk kommer til kirken for at høre mere. De udsatte børn i og uden for menigheden bliver også undervist og har nu en god forståelse for, hvordan man undgår hiv-smitte. Som en del af arbejdet med børnene har de forskellige indkomsts-kabende aktiviteter. Magnifique på 14 fortæller, at begge hendes forældre er døde af aids, og hun nu er i pleje hos en onkel. Hun er en del af et kaninprojekt i kirken, og er med til at bidrage til plejefamiliens husholdning. Ligeledes er hun glad for at have modtaget undervisning i »Vælg Livet«, og den lidt generte pige kan svare rigtigt på præstens tjekspørgsmål om, hvordan man undgår hiv-smitte – næsten uden at fnise.

Et kraftfuldt middel

Vi drager videre til en anden kirke i nabolaget, hvor den lokale ungdomsgruppe optræder på en fodboldbane. Der er vel i nærheden af 500 skoleelever og andre interesserede, der ser opførelsen af et

skuespil, der handler om, hvordan hiv-virus er overalt og på forskellig vis søger at smitte alt og alle. Dutabaranes konstituerede leder Pierre fortæller, at optrin som dette er et kraftfuldt middel til at oplyse om konsekvenserne af hiv og aids. Ungdomsgruppen er tit ude på markedspladser og andre steder og laver på den måde oplysende og udadvendt arbejde. Forestillingen bliver desværre afbrudt af et regnskyl af bibelske dimensioner, og alle trækker inden døre. I den lokale menighed har man både en gruppe for aids-syge, et fodboldhold, en kvindegruppe og en mandegruppe der mødes ugentligt og afslutter deres aktiviteter med undervisning.

Store fordele

Inden dagen er omme besøger vi to låne- og sparegrupper, en landboforening, en gruppe aidssyge og endnu flere børn. Fra låne-sparegruppen i landsbyen Kibemba, fortæller en kvinde glædesstrålende, at hun nu har forstået vigtigheden af at spare op. Før vidste hun ikke, hvordan hun skulle bruge pengene fornuftigt, men nu kan hun se, at de småbeløb hun ind i mellem tjener, kan bruges til at spare op. Med supplement af et lån har hun købt geder – og tilmed tilbagebetalt lånet! Men det bedste er alligevel, at man er sammen med andre, og man har nogen at dele problemer med, ligesom de hjælper hinanden, når der fx er syge børn eller der skal gøres noget ved marker og huse.

[≡][☐] Morten Kofoed

Magnifique 14 – mistet begge forældre til aids.

Fakta | Dutabarane

Hiv- og aids-projektet Dutabarane er finansieret af Danida med 8.637.240 kr. i perioden august 2007 til juli 2011. Formålet er at udrydde hiv og aids i Burundi gennem oplysning og omsorg for syge. Projektet skal i alt hjælpe over 200.000 i tilknytning til de mere end 125 deltagende kirker.

Mikrofinansprojektet Shigikirana er finansieret af Projekt-rådgivningen med 3 mio. kr. i perioden marts 2009 til februar 2012. Formålet er at hjælpe aidsramte familier og andre til et bedre liv gennem indkomsts-kabende aktiviteter. Projektet skal i alt hjælpe over 30.000 i de 1.500 låne- og sparegrupper.

Opsparing og lån føres omhyggeligt ind i deltageres sparebøger.

Lykkelig utryghed

Få dage efter jeg fyldte 30, ringede min telefon. Det var min bankrådgiver.

– Tillykke, sagde hun og fortsatte:

– Nu skal du jo snart til at tænke på din pension.

I forvejen følte det slemt at forlade 20'erne. Og nu så jeg for mig, at næste skridt skulle tages med rollator.

Jeg smagte på ordet. Pension. Det smagte af marinerede sild og middagslur.

Alligevel tog jeg til mødet med min bankrådgiver, som stillede mig venlige spørgsmål om mit forestående otium. – Hvor stort forventer du dit årlige forbrug vil være i perioden, fra du er 72, til du bliver 85 år, spurgte hun, mens hun skænkede mig en kop the.

Jeg nippede til theen, og tænkte 40-50 år frem. – Det er jo lige om hjørnet! Jeg tror, jeg vil holde fest, når jeg fylder 85. Men hvad koster det mon? Måske er det selvrealiseringens sidste heat? Det kan blive dyrt. Et last call til at gøre det, man altid har drømt om?

Jeg har altid ønsket mig en sportsvogn, et flygel og en lystyacht. Så i hovedet regnede jeg anskaffelsessummen sammen og forelagde tallet for min bankrådgiver.

Om der var en sammenhæng, tør jeg ikke sige, men det var på det tidspunkt i samtalen, hun gjorde mig opmærksom på, at de også tilbød sundhedsforsikringer. – Den dækker også hjerneskader, fortalte hun beroligende, mens jeg følte en begyndende hovedpine.

Efter nogle dage modtog jeg et samlet tilbud. Kapitalpension. Ratepension. Sundhedsforsikring. Ulykkesforsikring.

Det var dyrt. Meget. Men så var pensionisttilværelsen også sikret, og hvem vil ikke gerne se frem til en tryk alderdom. Så et kort øjeblik overvejede jeg at starte indbetalingerne. Så ville det jo kun vare 40 år, inden jeg virkelig kunne leve livet. Og være tryk.

Men som dagene gik, og min 30 års fødselsdag med dertilhørende tanker om alderdom, sild og middagslur fortog sig, kom bankens brev længere og længere ned i bunken.

Jeg skylder stadig min rådgiver et svar. Men lige nu lever jeg i lykkelig utryghed. Og min hovedpine er faktisk helt væk.

[☰] Mads Lindholm

[📷] Dreamstime

POST

PP

DANMARK

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476